

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8219201956
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8219201956.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členiek senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Viery Kandrikovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: V. Z., nar. XX.XX.XXXX, XXX XX X. XX, o zaplatenie sumy 259,58 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 2Csp/69/2019-107 zo dňa 11.09.2020, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

1.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 259,58 eura spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 259,58 eura od 22.05.2018 do zaplatenia. Uplatnil si aj nárok na náhradu trov konania.

Ďalej uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu - bankou a žalovanou bol založený záväzkový vzťah, a to zmluvou o kreditnej karte zo dňa 26.05.2014. Považoval za nesporné, a to vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy, že predmetný zmluvný vzťah je vzťahom spotrebiteľským. Z dôvodu omeškania žalovanej so splácaním pohľadávky banky, banka vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky, ktorá podľa listinných dôkazov predložených žalobcom, predstavovala ku dňu 23.12.2016 sumu 313,82 eura. O tejto skutočnosti banka žalovanú informovala výzvou zo dňa 23.01.2018 odoslanou na poštovú prepravu dňa 29.01.2018. Nemal za sporné, že banka ku dňu 23.12.2016 vyhlásila mimoriadnu splatnosť pohľadávky, keďže táto skutočnosť vyplýva z predloženej výzvy zo dňa 23.01.2018, z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok a navyše túto skutočnosť nepoprela ani žalovaná. Zároveň mal za preukázané, a to z výzvy predloženej žalobcom, že žalovanej bolo oznámené zosplatenie pohľadávky listom zo dňa 23.01.2018, v ktorom banka uviedla, že došlo k zosplateniu pohľadávky, pričom výška splatnej a nezaplatennej pohľadávky činila k 23.12.2016 sumu 313,82 eura.

Uzavrel, že ak teda banka úver zosplatnila k 23.12.2016, muselo ísť o vyhlásenie mimoriadnej splatnosti minimálne pre nesplnenie splátky splatnej v septembri 2016 a skôr, čo potvrdzuje aj listinný dôkaz - príloha k zmluve o postúpení pohľadávok, kde je uvedené, že posledná úhrada žalovanej bola realizovaná dňa 30.08.2016. Keďže splatnosť splátok bola podľa zmluvy dojednaná k 20. dňu v mesiaci a žalobca netvrdil a ani nepredložil dôkazy, ktoré by toto zistenie vyvrátili, muselo ísť minimálne o splátku, ktorej splatnosť nastala dňa 20.09.2016, čo znamená, že od 21.09.2016 sa žalovaná

dostala do omeškania s touto splátkou. Tri mesiace, ktoré uplynuli od splatnosti tejto splátky, uplynuli dňa 20.12.2016, pričom k zosplateniu pohľadávky došlo k 23.12.2016. Z uvedeného vyplýva, že zosplatenie vyvolala splátka splatná minimálne dňa 20.09.2016, ktorá tým podmienila začiatok plynutia trojročnej premlčacej doby vzťahujúcej sa na celý zosplatený dlh.

Dospel k záveru, že v prejednávanej veci bolo medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dohodnuté plnenie v splátkach a k zosplateniu dlhu žalovanej došlo pre nesplnenie splátky splatnej 20.09.2016. S použitím § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka začala trojročná premlčacia doba plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, ktorá zosplatenie vyvolala, teda od 20.09.2016. Z týchto dôvodov žalobu zamietol, pretože bola podaná dňa 23.09.2019, teda po uplynutí zákonom stanovenej trojročnej premlčacej doby, ktorá uplynula 20.09.2019.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, v ktorom okrem iného uviedol, že pôvodný veriteľ využil svoje právo a vyhlásil mimoriadnu splatnosť ku dňa 23.12.2016, a to pre nesplnenie splátky splatnej dňa 20.12.2016, ktorá predstavuje „nesplnenú“ splátku v zmysle ust. § 103 Občianskeho zákonníka, a od ktorej splatnosti plynie premlčacia doba pre všetky splátky splatné do budúcnosti. Podľa názoru žalobcu preto vzhľadom na vyššie uvedené nejestvuje taký výklad predmetných ustanovení, v ktorom by bol jeho nárok ako celok premlčaný, a teda ani nemohlo dôjsť k premlčaniu pohľadávky, nakoľko žaloba bola na súd podaná včas. Zastával názor, že aplikáciou ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka došlo k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci zakotvenej v čl. 13 ods. 4 Ústavy SR, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. I. Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovanej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Poukázal na to, že uvedené ustanovenie vykazuje obdobný zásah do Ústavou SR garantovaného práva na súdnu ochranu tak, ako vykazovalo protiústavné ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, resp. aby odvolací súd konanie prerušil až do doby, dokiaľ sa rozhodne o podanom návrhu Okresného súdu Martin o súlade § 54a OZ s Ústavou SR.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) preskúmal rozsudok v jeho napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

4. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a tomu predchádzajúcemu procesného postupu súdu prvej inštancie dospel k záveru, že odvolacie dôvody uplatnené žalobcom neboli naplnené. Súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver a premlčanie nároku žalobcu správne právne posúdil, pričom rozsudok aj náležite v zmysle § 220 CSP odôvodnil. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie a prijaté skutkové a právne závery sú zrozumiteľne odôvodnené. Odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

5. Dôvody rozsudku sú podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje. Odvolacie námietky žalobcu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Žalobca v odvolaní namietal aplikáciu ustanovenia § 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) pre jeho údajnú protiústavnosť. Ako aj sám žalobca v odvolaní uviedol, o súlade predmetného ustanovenia s Ústavou sa viedlo konanie podľa čl. 125 Ústavy na Ústavnom súde SR. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 5/2021 zo dňa 12.5.2021. Ustanovenie § 54a OZ nebolo vyslovené ako nesúladne s Ústavou SR, je platné a účinné, a na jeho základe premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a nemožno ho v súdnom konaní priznať. Odvolací súd preto nezistil dôvod na prerušenie konania.

8. Ustanovenie § 54a OZ je reakciou zákonodarcu na vyhlásenie § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. za nesúladne s Ústavou SR. Toto ustanovenie bolo vyhlásené za nesúladne s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy SR nálezom sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018.

9. Zákonodarca na predmetný nález ÚS SR reagoval novelizáciou Občianskeho zákonníka zákonom č. 343/2018 Z.z. s účinnosťou od 5. decembra 2018, ktorou bolo do Občianskeho zákonníka doplnené predmetné ustanovenie. Na rozdiel od ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. neprichádza k oslabeniu procesného postavenia dodávateľa, ale právo (resp. iba nárok, ako časť subjektívneho práva) sa oslabuje vo sfére hmotnoprávnej, pritom však nie je podstatný subjekt zmluvného vzťahu (môže ale i nemusí ísť o spotrebiteľa, ale povaha zmluvného vzťahu (spotrebiteľská zmluva). Na základe ust. § 54a OZ po márnom uplynutí premlčacej lehoty právo nemožno vymáhať, pričom na túto skutočnosť musí súd alebo iný konajúci orgán (napr. rozhodcovský súd) prihliadnuť aj bez námietky. V prípadoch spotrebiteľských právnych vzťahov sa nárok po uplynutí premlčacej lehoty neoslabuje (ako tomu býva pri klasickom premlčaní), ale priamo zaniká. Na rozdiel od preklúzie však nezaniká subjektívne právo ako celok. Naďalej je možné, aby dlžník plnil veriteľovi dobrovoľne, pričom takéto plnenie nebude zakladáť bezdôvodné obohatenie.

10. Odvolací súd v súvislosti s námietkou žalobcu, že ust. § 54 OZ vykazuje obdobné znaky protiústavnosti poukazuje na bod. 30 odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 5/2021, v ktorom Ústavný súd nad rámec výroku tohto uznesenia skonštatoval, že: „...na rozdiel od skoršej právnej úpravy, ktorej sa týka už označený nález ústavného súdu (č. k. PL. ÚS 11/2016 z 9. novembra 2016), je normatívny model napádanej úpravy symetrický, nerozlišuje teda medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť, a to bez ohľadu na okolnosť, či ide o právo na strane dodávateľa alebo spotrebiteľa. Akákoľvek hypotetická kvantifikácia takých prípadov je pre podstatu posúdenia veci irelevantná.“

11. Z týchto dôvodov odvolací súd považuje odvolanie za nedôvodné a vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

12. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Aplikujúc zásadu úspechu pri rozhodovaní o trovách konania, nárok na náhradu trov odvolacieho konania patrí úspešnej žalovanej. Z obsahu súdneho spisu však vyplýva, že žalovanej v priebehu odvolacieho konania žiadne preukázateľné trovy nevznikli, preto jej ich náhrada nebola priznaná (čl. 4 ods. 2 v spojení s čl. 17 CSP). Procesne neúspešný žalobca nárok na náhradu trov odvolacieho konania nemá, preto odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

13. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).